

LIBRIS

We know
books

Diana Wynne Jones

**CASTELUL
DIN VĂZDUH**

Continuarea cărții *Castelul mișcător al lui Howl*
de
Diana Wynne Jones

CUPRINS

CAPITOLUL ÎNTĂI	
În care Abdullah cumpără un covor	7
CAPITOLUL AL DOILEA	
În care Abdullah este confundat cu o domnișoară	19
CAPITOLUL AL TREILEA	
În care Floarea-Noptii descoperă câteva lucruri importante	28
CAPITOLUL AL PATRULEA	
Care privește căsătoria și profeția	39
CAPITOLUL AL CINCILEA	
Care povestește cum dorea tatăl Florii-Noptii să-l înalțe pe Abdullah deasupra tuturor celor din ținut	52
CAPITOLUL AL ȘASELEA	
Care povestește cum Abdullah a sărit din lac în puț	63
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA	
Care aduce în scenă duhul	73

CAPITOLUL AL OPTULEA	
În care visele lui Abdullah continuă să se adeverească	82
CAPITOLUL AL NOUĂLEA	
În care Abdullah întâlnește un soldat bătrân	91
CAPITOLUL AL ZECELEA	
Care povestește despre violență și măceluri	100
CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA	
În care Abdullah irosește o dorință din cauza unui animal sălbatic	111
CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA	
În care autoritățile îi ajung din urmă pe Abdullah și pe soldat	121
CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA	
În care Abdullah sfidează Destinul	132
CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA	
Care povestește cum a reapărut covorul fermecat	141
CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA	
În care călătorii ajung la Kingsbury	152
CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA	
În care lui Midnight și lui Whippersnapper li se întâmplă lucruri surprinzătoare	165
CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA	
În care Abdullah ajunge în sfârșit la castelul din văzduh	178

Care este cam plin de prințese 191

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

În care un soldat, un bucătar
și un negustor de covoare își stabilesc prețul 202

CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA

În care viața unui duh este găsită și apoi ascunsă 217

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA

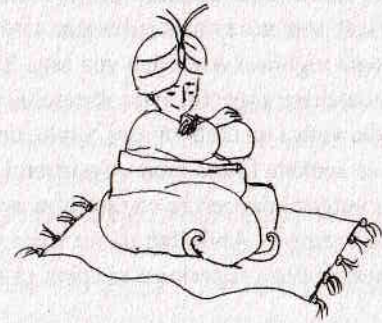
În care castelul coboară înapoi pe pământ 230

În seria
Castelul
a apărut:

Castelul mișcător al lui Howl

În ținutul Ingary, vrăjile, mantiile care te fac invizibil și cizmele de șapte leghe sunt lucruri cât se poate de obișnuite. Cu vrăjitoarea din Waste este însă altă poveste. După cincizeci de ani de liniște, se zvonește că are de gând să terorizeze din nou ținutul. Așa că, în momentul în care un castel negru se ivește la orizont, toată lumea crede că la mijloc e mâna vrăjitoarei. Dar se dovedește că, de fapt, castelul aparține vrăjitorului Howl, despre care se spune că îi place să mănânce inimile tinerelor fete.

Însă acesta nu e decât începutul. Identitățile se schimbă, destinele se întrepătrund, iubiiții se încurcă. În acest puzzle magic, oamenii și lucrurile nu sunt ceea ce par.

CAPITOLUL ÎNTÂI

În care Abdullah cumpără un covor

Depart, la sud de ținutul Ingary, în sultanatele din Rashpuht, orașul Zanzib, trăia un tânăr negustor de covoare, pe nume Abdullah. Fața de alți negustori, Abdullah nu era bogat. Tatăl său fusese dezamăgit de el și, la moartea sa, îi lăsase lui Abdullah o sumă modestă de bani, care îi ajunsesse doar cât să-și cumpere o gheretă simplă, la marginea de nord-vest a Bazarului, și s-o aprovizioneze. Restul de bani ai tatălui său, dar și imensul magazin de covoare din centrul Bazarului reveniseră rudelor primei soții a tatălui său.

Niciodată nu-i fusese împărțit lui Abdullah motivul pentru care tatăl său fusese dezamăgit de el. Se pare că avea legătură cu o profeție făcută la nașterea sa. Cu toate acestea, Abdullah nu încercase vreodată să afle mai multe. În schimb, de la o vârstă foarte fragedă începuse pur și simplu

să nascocască povești despre sine. În născocirile sale, era fiul de mult pierdut al unui mare prinț, ceea ce însemna, firește, că tatăl său nu era cu adevărat tatăl său. Era o fantezie în toată regula și Abdullah știa asta. Toată lumea îi spunea că moștenise aspectul fizic al tatălui său. Când se uita în oglindă, vedea un tânăr chipșu, suplu, cu chipul ca de șoim, și știa că semăna foarte mult cu portretul tatălui său în tinerețe – cu singura deosebire că tatăl său avea o mustață generoasă, în vreme ce Abdullah își tot freca cele șase fire de păr crescute pe buza superioară și spera să se îndesească în curând.

Din păcate, după cum consimțeau cu toții, Abdullah moștenise caracterul mamei sale – cea de-a doua soție a tatălui său. Aceasta fusese o femeie visătoare, sfioasă și o mare dezamăgire pentru toată lumea. Acest lucru nu-l deranja, însă, în mod deosebit pe Abdullah. Unui negustor de covoare viața nu-i oferă prea multe prilejuri de a-și demonstra curajul, iar el era, în general, împăcat cu asta. Deși mică, ghereta pe care o cumpărase se dovedise a fi destul de bine plasată. Nu era departe de Cartierul de Vest, unde trăiau oamenii bogați, cu casele lor mari, înconjurate de grădini minunate. Mai mult chiar, se găsea în acea parte a Bazarului pe unde treceau fabricanții de covoare atunci când intrau în Zanzib dinspre deșertul din nord. Atât oamenii bogați, cât și fabricanții de covoare căutau de obicei magazinele mai mari din centrul Bazarului, dar surprinzător de mulți dintre ei erau dispuși să se oprească la ghereta unui tânăr negustor de covoare, atunci când acel tânăr negustor se grăbea să-i întâmpine și le oferea chilipiruri și reduceri pe cel mai politicos ton.

În felul acesta, Abdullah reușea adeseori să cumpere covoare de cea mai bună calitate, înainte să le vadă altcineva, și le vindea apoi chiar cu profit. Între cumpărări și vânzări,

putea să stea în ghereta sa și să viseze cu ochii deschiși, lucru care-i convenea de minune. De fapt, singurele necazuri veneau din partea rudelor primei soții a tatălui său, care îl tot vizitau lunar, ca să-i reproșeze eșecurile.

– Nu economisești nimic din profiturile pe care le faci! strigă într-o zi fatidică fiul fratelui primei soții a tatălui său, Hakim, pe care Abdullah îl detesta.

Abdullah îi explica acestuia că obiceiul lui era ca, atunci când obținea profit, să folosească acei bani pentru a cumpăra un covor mai bun. Ca urmare, deși toți banii erau investiți în marfă, această marfă avea să fie din ce în ce mai bună. Avea din ce trăi. Era destul pentru a se întreține. Și, așa cum le spunea rudelor tatălui său, nu avea nevoie de mai mult, întrucât nu era căsătorit.

– Ei, bine, ar trebui să fii căsătorit! strigă sora primei soții a tatălui său, Fatima, pe care Abdullah o detesta și mai mult. Am spus-o și o repet: un bărbat tânăr ca tine ar fi trebuit să aibă cel puțin două soții până acum! Și, fără să se mulțumească doar cu atât, Fatima afirmă că de această dată îi va căuta chiar ea câteva soții – propunere la care lui Abdullah i se încrâncenă carnea pe el de frică.

– Și, cu cât marfa ta e mai valoroasă, cu atât sunt mai mari șansele să fii jefuit sau să pierzi totul dacă ghereta ia foc. Te-ai gândit la asta? Il cicăli fiul unchiului primei soții a tatălui său, Assif, un bărbat pe care Abdullah îl ura mai mult decât pe ceilalți doi laolaltă.

Îl asigură pe Assif că dormea întotdeauna în gheretă și avea mare grijă cu lămpile, la care toate cele trei rude ale primei soții a tatălui său clătinară din cap, țâțâiră nemulțumite și plecară. Acesta era de obicei semnul că îl vor lăsa în pace încă o lună. Abdullah răsufleă ușurat și se întoarse la reveriile sale.

Reveriile deveniseră grozav de bogate în detalii. Abdullah era fiul unui prinț puternic care trăia atât de departe înspre răsărit, încât în Zanzib nici nu se auzise de țara sa. Abdullah fusese răpit la vârsta de doi ani de un tâlhar ticălos, pe nume Kabul Aqba. Kabul Aqba avea un nas coroiat, precum ciocul unui vultur, și purta o verigă de aur prinsă de una dintre nări. Avea un pistol montat cu patul de argint, cu care îl amenința pe Abdullah, iar pe turban avea un heliotrop, care părea să-i dea o putere supraomenească. Abdullah fusese atât de înspăimântat încât fugise în deșert, unde îl găsisese cel pe care-l numea acum tatăl său. Reveria nu ținea cont de faptul că tatăl său nu se aventurase în viața lui în deșert; spusese, într-adevăr, adesea că oricine se aventura dincolo de Zanzib era de bună seamă nebun. În ciuda acestor lucruri, Abdullah își imagina fiecare centimetru de coșmar din călătoria uscată, aridă, extenuantă, pe care o făcuse înainte să-l găsească bunul negustor de covoare. De asemenea, își imagina până la ultimul amănunt palatul de unde fusese răpit, cu încăperea tronului sprijinită cu coloane, cu podeaua de porfir verde, apartamentele femeilor și bucatăriile, toate de o bogăție extraordinară. Erau șapte cupole pe acoperiș, fiecare dintre ele placată cu aur.

În ultima vreme, însă, reveriile se concentraseră asupra prințesei căreia îi fusese sortit la naștere. Aceasta provenea dintr-o familie la fel de nobilă ca a lui și, în absența sa, devenise de o frumusețe nemaipomenită, cu trăsături perfecte și ochi negri, mari, dar încetoșați de lacrimi. Trăia într-un palat la fel de somptuos ca și al lui Abdullah. Străbateai o alee mărginită de statui de îngeri și, ca să intri în palat, treceai prin șapte curți de marmură, fiecare dintre ele cu o fântână în mijloc, una mai de preț decât cealaltă, începând cu una de olivină și terminând cu una de platină, bătută cu smaralde.

Totuși, în acea zi, Abdullah descoperi că nu era mulțumit cu această orânduire. Era un sentiment pe care-l avea adesea după vizita rudelor primei soții a tatălui său. Îi trecu prin minte că un palat adevărat trebuia să aibă grădini splendide. Abdullah adora grădinile, deși nu știa prea multe despre ele. Singurul său contact cu grădinile avea legătură cu parcurile din Zanzib – unde iarba era cam culcată la pământ, iar florile puține – prin care își petrecea uneori pauza de prânz, atunci când își permitea să-l plătească pe Jamal cel cu un singur ochi ca să-i supravegheze ghereta. Jamal era proprietarul prăvăliei cu mâncare prăjită de alături și, pentru un ban, își lega câinele în fața gheretei lui Abdullah. Abdullah era conștient că nu avea suficientă experiență pentru a putea inventa o grădină normală, dar, din moment ce prefera să se gândească la orice altceva decât la cele două soții alese pentru el de Fatima, se pierdu printre ramurile unduitoare și aleile parfumate din grădina prințesei sale.

Sau aproape se pierdu. Înainte ca Abdullah să înceapă să viseze, fu întrerupt de un bărbat înalt și murdar, care ducea un covor zdrențaros în brațe.

– Cumperi covoare pentru vânzare, o, fiu de nobil? îl întreba acest străin, făcând o plecăciune scurtă.

Pentru un om care încerca să vândă un covor în Zanzib, unde vânzătorii și cumpărătorii își vorbeau mereu în cel mai ceremonios și mai înflorit mod cu putință, tonul acestui om era șocant de nepoliticos. Abdullah era oricum enervat pentru că grădina din visul său se spulbera la acest contact cu lumea reală. Răspunse tăios:

– Într-adevăr, o, rege al deșertului. Dorești să faci schimb de mărfuri cu acest biet negustor?

– Nu să schimb, ci să vând, o, stăpân al unei gramezi de rogojini, îl corectă străinul.

„Rogojini!“, se gândi Abdullah. Asta era o insultă în toată regula. Unul dintre covoarele expuse în fața gheretei lui Abdullah era un covor rar, împodobit cu ornamente florale, din Ingary – sau Ochinstan, cum mai era numită acea țară în Zanzib –, iar înăuntru mai erau cel puțin două, din Inhico și Farqan, pe care nici Sultanul însuși nu le-ar fi refuzat pentru camerele mai mici ale palatului său. Firește, însă, că Abdullah nu putea spune asta. Obiceiurile din Zanzib interziceau lauda de sine. În schimb, făcu o plecăciune abia schițată.

– Este posibil ca în umila și mizerabila mea gheretă să găsești ceea ce cauți, o, nestemată a hoinarilor, zise el, și aruncă o privire disprețuitoare la mantia murdară a străinului, la podoaba ruginită pe care o purta într-una din nări și la turbanul său jerpelit.

– E de-a dreptul mizerabilă, mare vânzător de aco-perăminte pentru podele, îl aprobă străinul. Flutură unul dintre capetele covorului său zdrențaros către Jamal, care frigea chiar atunci calmar, în nori albaștri de fum. Activitatea onorabilă a vecinului tău îți pătrunde în marfă, până la cea mai persistentă aromă de caracatiță, nu-i așa? întrebă acesta.

Într-atât clocotea Abdullah de mânie pe dinauntru, încât fu nevoit să-și frece servil mâinile, pentru a ascunde această furie. Despre astfel de lucruri nu se vorbea. Iar un vag miros de calmar ar fi putut chiar să îmbunătățească marfa străinului, se gândi el, cercetând carpeta murdară și roasă din brațele bărbatului.

– Umilul tău servitor are grija să înmiresmeze din belșug interiorul gheretei sale cu parfumuri dintre cele mai alese, o, prinț al înțelepciunii, spuse el. Poate că grandioasa sensibilitate a nasului prințului îi va permite, totuși, să-i arate acestui negustor sărac marfa sa?

– Sigur că da, o, floare între macrouri, replică străinul. Altfel de ce așa mai sta aici?

Abdullah dădu în silă perdelele la o parte și-l însoți pe bărbat înăuntru gheretei. Acolo aprinse lampa care atârna de stâlpul din centru, dar, după ce inspiră, hotărî că nu va irosi parfum pentru acest om. Interiorul păstra încă un miros destul de puternic de la parfumul din ziua dinainte.

– Ce splendoare ai de desfășurat înaintea ochilor mei nedemni? întrebă el șovăielnic.

– Asta, cumpărător de chilipiruri! zise omul și, cu o mișcare dibace a brațului, făcu covorul să se întindă pe podea.

Și Abdullah putea face asta. Orice negustor de covoare învăța lucruri din astea. Nu era impresionat. Își îndesă mâinile în mâneci cu un gest deopotrivă servil și afectat și examină marfa. Covorul nu era mare. Întins, arăta chiar mai murdar decât crezuse, deși modelul era deosebit sau ar fi fost așa, dacă mare parte din el n-ar fi fost ros. Ceea ce rămăsese era murdar, iar marginile erau destrămate.

– Vai, acest vânzător sărac nu poate oferi mai mult de trei monede de cupru pentru această carpetă decorativă, spuse el. Este limita săracăcioasei mele pungi. Vremurile sunt grele, o, căpitan al multor cămile. Prețul este în vreun fel acceptabil?

– Primesc CINCI SUTE, spuse străinul.

– Cum? făcu Abdullah.

– Monede de aur, adaugă străinul.

– Cu siguranță că regelui tuturor tâlharilor din deșert îi place să facă farse. Sau poate că, dacă găsește că mica mea gheretă este lipsită de orice altceva decât de mirosul de calmar fript, dorește să plece și să încerce la un negustor mai înstărit?

– Nu în mod deosebit, zise străinul. Deși am să plec dacă nu ești interesat, o, vecin al scrumbiilor. Firește că este un covor vrăjit.